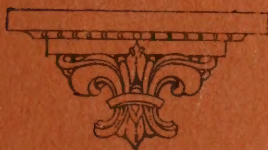

VORLEDES TYSKLAND KABER FORRÆDERE

TYSKLANDS FORSØG PAA AT FORFØRE SINE KRIGSFANGER

LONDON — 1918

HVORLEDES TYSKLAND SKABER FORRÆDERE

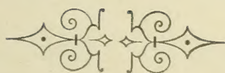

Roger Casement
14 April 1916

Rolf v. Hoerschelmann sc.

Det tyske Propaganda Tidsskrift *Irische Blätter* (Irish Leaves) fo
Oktober 1917 indeholder ovenstaaende gengivelse af et Kort, som de
erklarer, blev overrakt af Casement til Føreren af det Skib, om Bord pa
hvilket han foretog den Rejse til Irland som endte med hans Arrestation
Langfredag den 21de April, 1916.

HVORLEDES TYSKLAND SKABER FORRÆDERE

TYSKLANDS FORSØG PAA AT FORFØRE SINE KRIGSFANGER

LONDON — 1918

HVORLEDES TYSKLAND SKABER FORRÆDERE

TYSKLANDS FORSØG PAA AT FORFØRE SINE KRIGSFANGER.

Das Volksrecht, de schweiziske Socialdemokraters officielle Organ, en daglig Avis, som udkommer i Zürich, offentliggjorde den 3die og 5te November, 1917, nogle tyske Dokumenter, som Bladet, ligegyldig ad hvilken Vej, var kommet i Besiddelse af direkte fra Berlin. *Volksrecht* offentliggjorde sine Afsløringer under Titlen : „*Vanærende Dokumenter : Den tyske Regering forleder Mænd til at blive Forrædere.*"

I Fortalen, som indleder Offentliggørelsen af disse officielle Dokumenter, fremkommer *Volksrechts* Redaktion med følgende Bemærkninger :

„Man vil erindre, at lige ved Krigens Udbrud udviste den tyske Regering pludselig en mærkværdig Sympati med Revolutioner, selvfølgelig stadig med det Forbehold, at disse fandt Sted i et af de Lande, som var i Krig med Tyskland. Patriotiske Tyskere begyndte øjeblikkelig at indbilde sig, at de saa Revolutionens Flammer blusse op i Indien, Ægypten, Kaukasus og Gud ved, hvor mange andre Steder. Da alt Grundlag for disse patriotiske Visioner snart viste sig fuldstændig at mangle, følte den tyske Regering sig forpligtet til selv at tage en Haand med i Spillet.

„Som en Følge heraf bekendtgjorde den tyske Regering, at dens Mission var at befri Irland, Indien, Ægypten, Polen, Persien og Kaukasus—skønt det var dette selvsamme Tyskland, som i sine Forfølgelser mod sine polske, elsassiske, lorrainske og danske Undersaater endogsaa har drevet det til . . . at overgaa den styrtede russiske Regerings asiatiske Barbari. . . .

„Men skønt denne Befrielsespolitiks Karakter og Formaal er indlysende, er dens Fremgangsmaader og Midler i højeste Grad hemmelighedsfulde. Følgende officielle Dokumenter viser Læseren et Glimt af disse Mysterier. Det er et Blik ned i en Afgrund af Skændsel.

„Disse Dokumenter indbefatter den Overenskomst, som Understatsminister Zimmermann, den senere tyske Udenrigsminister, afsluttede med Sir Roger Casement angaaende en irsk Brigade, som skulde bestaa af britiske Krigsfanger af irsk Oprindelse, og som skulde anvendes mod England enten i selve Irland eller i Ægypten.

„De viser de systematiske Anstrængelser, man gjorde for at forlede forsvarsløse Krigsfanger til at begaa Højforræderi, til at blive Forrædere mod deres eget Fædreland. Der lægges Tryk paa dem, for at faa dem til at bryde deres Troskabsed mod deres Fane—det vil altsaa sige at besudle det, en Soldat sætter højest, sin Ære. International Lov, som den tyske Regering proklamerer sig selv Forkæmper for, men hvis mest elementære Principer krænkes ved en saadan Fremgangsmaade, trædes i Støvet, skønt man gør et hyklerisk Forsøg paa at bortforklare dette grove Retsbrud ved sofistiske Argumenter. . .

„*Hvis den tyske Regerings hemmelige Handlinger skulde dømmes efter de retslige og moralske Grundsætninger, som den selv har proklameret, saa vilde et meget stort Antal af*

denne Regerings Ledere og Tilhængere nødvendigvis blive dømt til Tugthusstraf.

„Tilfældigvis viser denne kolossale Udfolden af Skamløshed og Trodsen af international Lov, som man har lagt for Dagen med Hensyn til den irske Brigade, sig at være en lige saa kolossal Dumhed. Resultatet af al denne Ophidselse til Højforræderi og direkte og indirekte Tryk udøvet paa Krigsfangerne er en ‚irsk Brigade' paa alt i alt 54 Mand. Al denne Skurkagtighed for absolut intet!

„Næst i Rækken kommer Indrulleringen af Englands, Frankrigs, og Ruslands muhammedanske Undersaater, som var blevet taget til Fange af Tyskerne, og som nu blev tvunget til at kæmpe imod deres eget Fædreland. I sin Rapport beskriver Grev Hardenberg disse Muhammedanere, i det store og hele, som en Bande Slyngler, og foreslaar, at de behandles i Overensstemmelse dermed. Begejstring for den ‚Hellige Krig' skal indpodes i dem ved at overlæsse dem med Arbejde i Fangelejrene. Saa længe de kæmpede i Frankrigs, Englands, eller Ruslands Hære var de ‚Vilde' og ‚en Skamplet paa den europæiske Civilisation.' Men de var selvfølgelig mere end gode nok til at udføre den tyske Regerings Mission at udbrede ‚Civilisation og Frihed.' Denne Regerings hemmelige Handlinger er, naar man skal sige Sandheden rent ud, lige saa mange dødbringende Angreb paa den Maalestok for offentlig Moral, som den selv aabenlyst gør sig til Talsmand for.

„At den tyske Regering var klar over, hvad den foretog sig, fremgaar tydelig af de Forholdsregler, som blev taget for at forhindre Repræsentanterne for de Magter, i hvis Hænder de Staters Undersaaters Interesser var lagt, som var i Krig med Tyskland, i at opdage noget Tegn paa de Bestræbelser, man gjorde, for at forlede Mænd i Fangelej-

rene til at svigte deres Troskabsed, enten ved at føre disse Repræsentanter bag Lyset, det være sig nu ved at give dem falske officielle Oplysninger eller simpelt hen ved at forbyde dem Adgang til saadanne Fangelejre.

„Intetsteds ser man imidlertid saa tydelig Bevidstheden om denne Propagandas uhæderlige og forbryderiske Karakter som i det sidste Dokument af denne Samling, i hvilket der er en Udveksling af Synspunkter mellem den tyske Krigsminister og General von Løwenfeldt, den tyske Kejsers Generaladjudant og fungerende kommanderende General over Garden.

„At prøjsiske Officerer skulde anse de Pligter, som var blevet paalagt dem af Krigs- og Udenrigsministeriet, som uforenelige med deres Æresbegreber, er i sig selv en Kritik mod disse de højeste Rigets Embedsmænds politiske Moral, som er yderst veltalende.

„Læseren kan nu,“ slutter *Volksrecht*, „drage sine egne Slutninger af de Dokumenter, som følger.“

I.

UDENRIGSMINISTERIET, BERLIN,

28de December 1914.

Højstærede Sir Roger,

Jeg har herved den Ære at anerkende Modtagelsen af Deres Brev af den 23de dennes, i hvilket De forelagde den Kejserlige Tyske Regering et Forslag om at oprette en irsk Brigade, bundet ved Løfte til kun at kæmpe for den irske Nations Sag, og bestaaende af saadanne Irlændere, nu Krigsfanger i Tyskland, som maatte være villige til at indrullere sig i et saadant Korps.

I Besvarelse heraf har jeg den Ære at meddele Dem, at den Kejserlige Tyske Regering gaar ind paa Deres Forslag og akcepterer de Betingelser, under hvilke Brigaden muligvis maatte blive dannet, som fremsat i den Erklæring, som var vedlagt og fremsendt med Deres Brev af 23de dennes.

Jeg har den Ære at forblive, Højstærede Sir Roger, med dybeste Højagtelse,

Deres ærbødige,

underskrevet ZIMMERMANN.

Sekretær i Udenrigsministeriet.

Til Hans Højvelbaarenhed Sir Roger Casement,
Eden Hotel, Kurfürstendamm, Berlin.

Hemmeligt.

I de første fem Artikler af den Overenskomst, som blev afsluttet mellem Sir Roger Casement og den tyske Regering, fastsættes det, at en irsk Brigade skal dannes af de irske Soldater og andre Irlændere, der for Tiden er Krigsfanger i Tyskland. De skal bære en særlig irsk Uniform og kommanderes udelukkende af irske Officerer, „saa snart som dertil egnede Irlændere kan skaffes fra Irland eller fra de Forenede Stater.“ Tyske Officerer vil blive ansat til foreløbig at kommandere, men ingen militær Operation maa foretages af Brigaden, saa længe som den endnu er under Kommando af tyske Officerer. Det fastsættes endvidere, at under ingen Omstændigheder maa Brigaden benyttes til at fremme noget tysk Formaal, idet den skal kæmpe udelukkende „for Irlands Sag“; at den tyske Regering skal udruste Brigaden med Uniformer, Rationer, Vaaben og Ammunition „af egen fri Vilje og uden nogen Betaling“

som et Tegn paa dens Ønske om „ at understøtte Irlænderne i deres Kamp for Uafhængighed,“ og endelig, at da Brigaden udelukkende skal bestaa af Mænd, som frivillig kæmper for deres Lands Uafhængighed, „ skal intet Medlem af Brigaden modtage Løn eller nogen som helst Pengebelønning af den tyske Regering, *saa længe han er i aktiv Tjeneste i Brigaden.*“

Artikel 6 og 7 lyder som følger:

6.—Den Kejserlige Tyske Regering forpligter sig til *under visse særlige Omstændigheder* at give Brigaden passende militær Assistance og at sende den til Irland rigelig udrustet med Vaaben og Ammunition, for at den, naar den er ankommet der, kan være i Stand til at udruste enhver Irlænder som maatte ønske at slutte sig til den under dens Forsøg paa at genoprette Irlands nationale Uafhængighed med Vaabenmagt.

De *særlige Omstændigheder,* som omtales ovenfor er disse:

I Tilfælde af en tysk Sejr til Søs, som maatte gøre det muligt at naa den irske Kyst, forpligter den Kejserlige Tyske Regering sig til at sende den irske Brigade og et tysk Hjælpekorps under Kommando af tyske Officerer afsted ombord paa tyske Transportskibe for at forsøge at gøre Landgang paa den irske Kyst.

7.—Det vil være umuligt at tænke paa at forsøge en Landgang i Irland med mindre den tyske Flaade skal have vundet en saadan Sejr, at der virkelig foreligger en Mulighed for, at et Forsøg paa at naa Irland til Søs kan lykkes. Skulde den tyske Flaade ikke vinde nogen saadan Sejr, skal der findes Anvendelse for den irske Brigade i Tyskland eller andetsteds. Men under ingen Omstændigheder skal den anvendes paa nogen Maade, som Sir Roger Casement

ikke kan give sit Samtykke til som i absolut Overensstemmelse med Artikel 2.

Den irske Brigade skulde kunne sendes til Ægypten for at hjælpe med at fordrive Englænderne og genoprette Ægyptens Uafhængighed.

Selv om det ikke skulde kunne lykkes for den irske Brigade at komme til at kæmpe for Irlands Frigørelse fra det engelske Aag, vilde dog et Slag rettet mod de britiske Usurpatorer i Ægypten være en Kamp for en Sag som er nøje beslægtet med Irlands egen.

I *Artikel* 8 paatager den tyske Regering sig i Tilfælde af, at den irske Brigade frivillig skulde melde sig til Tjeneste i Ægypten, til at træffe de nødvendige Foranstaltninger med den østrig-ungarske Regering for at transportere den til Konstantinopel, og at bevæge den tyrkiske Regering til at anerkende den som et frivilligt Korps, der „kæmper for at hjælpe med til at drive Englænderne ud af Ægypten,“ og at indlemme den i den tyrkiske Hær.

Artikel 9 stipulerer, at hvis Krigen skulde komme til en Ende uden nogen „Landgang i Irland,“ skal ethvert Medlem af Brigaden, som maatte ønske det, modtage af den tyske Regering fri Rejse til de Forenede Stater og en tilstrækkelig Sum Penge til at opfylde den amerikanske Indvandringslovs Betingelser.

Endelig (*Artikel* 10) lover den tyske Regering, hvis den irske Brigade skulde iværksætte en Landgang i Irland, afkaste det engelske Herredømme og indsætte en uafhængig Regering, at yde „den nye irske nationale Regering enhver tænkelig moralsk Støtte.“

II.

Kommandantkontoret i Zossen,
Halvmaanelejren (Halbmondlager).

HALVMAANELEJREN,
20de August 1915.

Rapport.

Den 7de Juni blev 50 Irlændere tillige med en tysk Underofficer indlemmede i denne Lejr, som skulde være deres midlertidige Opholdssted. Den 16de Juli ankom yderligere 5 Irlændere, og da en af disse havde et brækket Ben, blev han sendt til Lejrens Hospital. Der er saaledes nu 54 Irlændere her (1 Stabssergeant, 1 Understabssergeant, 3 Sergeanter, 3 Korporaler, 3 Underkorporaler og 43 Menige).

De blev indkvarterede saa godt, som Omstændighederne tillod, i den indiske Batallions Kvarter, et Arrangement, som er yderst uheldigt, men som ikke desto mindre er uundgaaeligt, grundet paa Halvmaanelejrens Bestemmelse.

Irlænderne udgør en irsk Brigade, som blev oprettet efter Forhandlinger mellem Udenrigsministeriet og Sir Roger Casement, Forkæmperen for Irlands Uafhængighed.

Vedlagt findes Udenrigsministeriets Bekendtgørelse af 28de December 1914, bekræftende de Betingelser, i Følge hvilke den irske Brigade skulde oprettes.

Medlemmerne af den irske Brigade er ikke længere tyske Krigsfanger, men faar en irsk Uniform udleveret, og, i Følge Ordre, udstedes der Befaling til at behandle Irlænderne som Vaabenfæller.

Irlænderne staar under Kommando af en tysk Officer, Premierlieutenant Boehm, Repræsentant for den Store Generalstab (politiske Afdeling), som er i direkte Forbindelse med den Underofficer, som staar i Spidsen for Irlænderne. Denne Underofficer har modtaget Penge

direkte, som han udbetaler for Irlænderne. Gennem Udbetalingsafdelingen af Kommandantkontoret i Zossen har han faaet 250 Mark, og andre 250 Mark fra Premierlieutenant Boehm.

Forfremmelser anmeldes ogsaa ved at de direkte fremsendes til den omtalte Underofficer. Som det fremgaar af vedlagte Kopi, dateret den 20de Juli, har disse Forfremmelser været, som følger: 1 Stabssergeant, 1 Understabssergeant, og 3 Sergeanter.

Uniformerne ankom mellem den sidste Del af Juli og Begyndelsen af August. Det blev meddelt, at de vilde ankomme og Fordelingen af dem blev beordret i et Brev dateret 20 Juli (Kopi indlagt). Kassen med Uniformerne var addresseret til Zossen, hvorfra den blev bragt hertil. Uniformerne bestaar af en Frakke, Benklæder og Hue i irsk Façon af grønt Skytteklæde. I det hele ankom der Uniformer for 50 Mand, og de er siden blevet uddelt. Tre Underofficer medbragte deres Uniformer fra Limberg den 16de Juli. To Fotografier af Irlænderne vedlægges.

Nogle enkelte af Irlænderne staar i Brevvexling med Sir Roger Casement, som i et Brev fra Muenchen, dateret den 16de August, skriver, at efter hvad han hører, skal Irlænderne snart forflyttes herfra til et andet Sted. I et Brev, dateret den 17de Juli, klager han over det uheldige Resultat af hans Anstrængelser, idet kun 50 Mand har indsendt deres Navne som villige til at indtræde i Brigaden.

For seks Uger siden var Sir Roger Casement her med Premierlieutenant Boehm. Siden den Tid har imidlertid ingen af disse Herrer besøgt Irlænderne.

Siden den 18de Juni har Kommandantkontoret tildelt enhver Irlænder som mangler Penge, 2 Mark om Ugen, hvilken Sum nu udbetales til 53 Mand.

Den 6te August fik den Underofficer, som kommanderer den irske Brigade, en tysk Soldat til at hjælpe sig.

Vi gør her i Lejren enhver mulig Anstrængelse for at hjælpe til at naa det vigtige tilsigtede Formaal, men grundet paa, at Irlænderne deler Kvarter med farvede Racer indenfor en afspærret Lejr, er det uundgaaeligt, at alvorlige Rivninger og voldelige Overgreb finder Sted. En tysk Underofficer egner sig desuden ikke til at holde Disciplin mellem Irlænderne.

(*Underskrift*)
HAUPTMANN d. R. a. D.*

III.

BERLIN, GENERALSTABENS POLITISKE AFDELING.
No. Pol. 6431.

Hemmeligt.

8 Moltkestrasse, Berlin N.W.40.
20de Marts 1916.

Til den Fungerende Kommandant
for Garden, Berlin C.2.

Henvisende til en Samtale med Oberstlieutenant von Voigts-Rhetz, Chef for *Personalienabteilung* i den fungerende Kommandant for Gardens Kontor, har jeg herved den Ære at meddele, at Instrukser skal udstedes om, at Irlænderne som holdes parat for specielle Formaal, paa Eksercerpladsen i Zossen øjeblikkelig gennemgaar saa hurtig et Træningskursus som muligt i Brugen af tyske Maskinkanoner, og at for dette Formaal vil en Maskinkanon med Trefod og alt Tilbehør af Krigsministeriet blive opstillet paa ovennævnte Eksercerplads. Føreren af disse Irlændere, den irske Kommandant Monteith, skal hjælpe til med at indeksercere dem.

* Afskediget Kaptejn i Reserven.

IV.

BERLINS MILITÆRTELEGRAFKONTOR.

Telegram.

Til Oberstlieutenant von Voigts-Rhetz,
Adr. den fungerende Chef for Garden.

To Maskinkanoner rekvirerede af Generalstabens politiske Afdeling er ankommet til Kommandantkontoret ved Eksercerpladsen i Zossen.

Militærdepartement No. 1952, 3/16, A.2.
24de Marts 1916.

V.

BERLINS MILITÆRTELEGRAFKONTOR.

Telegram.

Den fungerende Chef for Garden,

Svar paa No. II. bW, No. 230/269, Hemmeligt, af 23de Marts 1916.

I Betragtning af, at de paagældende Mænd afgaar den 7de April, ønsker Krigsministeriet at frafalde sine Indvendinger mod at disse Mænd forbliver i Zossen, og anmoder Dem om at gøre det samme, saa at Chefen for den feltmæssige Generalstabs Planer ikke skal forsinkes. Maa øjeblikkelig begynde paa at indeksercere Mandskabet. De bemyndiges til at beordre videre nødvendige Skridt taget. Maskinkanonen er allerede udleveret.

Krigsministeriet No. 159/16 *Hemmeligt* U.K.
24de Marts 1916.

VI.

WÖLFELSGRUND.

1de Oktober 1915.

Min Mening angaaende Behandlingen af de nordafrikanske Arabere støtter sig paa de Beretninger fra Halvmaanelejren, som er blevet mig forelagt i Generalstaben, i Inspektøren for Krigsfangelejrenes Kontor, og i Kommandantkontoret i Fangelejren ved Zossen. Jeg tilbragte kun cirka tyve Minuter i Lejren og havde derfor ikke stor Lejlighed til at dømme efter, hvad jeg saa.

Jeg tager mig den Frihed at tilføje, at siden min Rapport, som jeg udfærdigede paa Basis af mine tidligere Erfaringer som Konsul i Tunis og som jeg privat overrakte til Oberst Hopf i Krigsministeriet, har jeg bragt i Erfaring, at en Mand, som har den største Indsigt i Forholdene i Tunis, og ligeledes en tunisisk Købmand, begge tyske Undersaater, er fuldstændig enige med mig med Hensyn til de indfødtes Karakter og Tænkemaade.

Mit Kendskab er særligt til Folk fra Tunis og Algier, mindst derimod til Marokkanere, af hvilke sidste jeg dog har haft en i mit Hus. Befolkningen i Algier anses for at staa lavere end den i Tunis.

Disse Mænd (jeg sigter til dem i Lejren ved Wünsdorf) kommer ikke fra nogen god Klasse, og i Virkeligheden betalte indtil Krigens Udbrud alle Indbyggerne i de større Byer i Tunis stadig en Kopskat for at fritages for Militærtjeneste. Som en Følge heraf var det kun Bærmen af Befolkningen, som blev taget og indlemmet i Hæren. Der er ikke den mindste Mulighed for, at de skulde være store Landejendomsbesiddere, og det er absolut meningsløst ikke at tvinge dem til at arbejde. At de alle have prøvet paa at slippe for Arbejde, er kun, hvad man kunde vente, naar man erindrer, hvor ubeskrivelig dovne de er. Det er

heller ikke paa sin Plads at paastaa, at, hvis de blev tvunget til at arbejde, vilde man ingen Undtagelse kunne gøre med Hensyn til nogle enkelte, som muligvis maatte være mer eller mindre dannede. Enhver af dem, som kan læse og skrive, bør simpelthen bruges til lettere Arbejde.

Behandlingen af dem maa altid arbejde henimod at vænne dem af med at tænke paa vore Fjenders Fordel og at vinde dem for vor Sag, og dette kan kun gøres ved at give dem et stærkt Indtryk af vor ubetvingelige Magt. Paa det nuværende Tidspunkt maa man ikke tænke paa at behandle dem med Venlighed eller Overbærenhed. I Modsætning til de stolte Arabere fra Zanzibar og andre overlegne orientalske Racer som Tyrkerne eller Albanierne, er disse Mennesker en Race af Slaver, som er kommet under et Aag af Trældom grundet paa Undertrykkelse gennem Aarhundreder fra deres Fyrsters og Herskeres Side. Hvis man uden nogen Grund viser Mildhed mod denne Slags Mennesker, opfatter de det som et Tegn paa Svaghed og vil aldrig lade sig stille tilfreds. I Nordafrika lærte jeg mange Tjenestefolk at kende og fandt, at det uvægerlig ødelagde dem, naar man fra Begyndelsen behandlede dem med Venlighed, medens hensynsløs Strænghed efterfulgt af en mildere Behandling stedse gjorde, at de blev nogenlunde brugbare.

Man maa imidlertid overbevise dem om Tysklands Storhed ved Hjælp af alle de Midler, som passer til deres aandelige Opfattelsesevne. At tage dem paa Køreture omkring i Berlin, som man hidtil har gjort, er absolut ikke den rette Maade at gaa til Værks paa. De antog sandsynligvis Statuerne i *Siegesallee* for at være italienske Gibsfigurer, eller troede, at de hvide Statuer var Billeder af Djævelen (de sorte Racer troer, at Djævelen er hvid) og at vi var Djævletilbedere. Befolkningen i Centralafrika

troer, at man kan uddrive onde Aander ved at hamre Søm ind, og de har hamret Søm i Statuen af Hindenburg. De eskorteredes desuden af en Politibetjent for at beskytte dem mod „ Pøbelen " i Berlin.

Dette er ikke den Maade, hvorpaa man indgyder dem Respekt for Tyskland. Den rette Maade vilde have været at vise dem et Geværangreb af vore Sappører, eller adskillige Zeppelinere over Wünsdorf, lade dem høre Larmen af Damphamrene i Staalfabriker, og saa fremdeles. . . .

Men det alvorligste Punkt i hele Sagen er at prøve paa at indrullere dem for den Hellige Krig. Enhver Krig mod de vantro er imidlertid en Hellig Krig. *Den Hellige Krig er derfor ogsaa rettet mod os.* England, Frankrig og Italien har berøvet Islam store Landstrækninger, og „ Hævn " er derfor det Krigsraab, som vi burde have udstedt. Hvis Araberne indbyrdes finder paa at kalde denne Krig „ hellig " saa bliver dette deres Sag. For os er den „ de undertrykte Nationers Opstand imod deres Voldsmænd." Men vi kan gaa endnu videre og udtale, at vi har den højeste Agtelse for enhver, som konsekvent opfylder sin Religions Bud, at den Hellige Krig er et saadant religiøst Bud, det højeste Bud for alle Muhamedanere, og at vi derfor behandler de „ pligtopfyldende " Mænd bedre, som forpligte sig til at kæmpe i den Hellige Krig. Der er en Ting, som vi absolut aldrig maa gøre og, det er at tilskynde dem til at føre denne Krig som en Hellig Krig, og endnu mindre bør vi opfordre dem til at melde sig til Krigstjeneste i dette Øjemed. De Beretninger, som jeg har set, giver mig Indtrykket af, at dette netop er, hvad vi har gjort. Disse Mennesker maa have faaet det Indtryk, at vi i høj Grad trænger til deres Hjælp, og at vi ikke kan undvære den. Derfor betragte de os som Svæklinge, og

bedømmer os derefter. De tyske Købmænd i Nordafrika vil efter Krigen faa Virkningerne heraf at føle, og ikke alene heraf men af ethvert Forsøg, der er blevet gjort paa at vinde dette Pobelpaks Venskab, og skulde de politiske Forhold i Nordafrika undergaa nogen Forandring, vil Følgerne blive endnu værre.

Vi bør stedse lade os lede af det Princip, at det er yderst nedladende af os at tillade dem at gaa i Krig mod England, Frankrig og Italien i Overensstemmelse med deres Religions Bud, men at vi absolut ikke trænger til deres Hjælp.

Selv om disse Mænd samtidig tvinges til at arbejde haardt, troer jeg ikke, der vil være nogen Nedgang af Betydning i Antallet af dem, som vil melde sig til Tjeneste i Tyrkiet. Men der er utvivlsomt alle Slags andre Hensyn at tage i Betragtning. . . .

Den Maade, hvorpaa vi for Tiden behandler disse Fyre, er absolut i Uoverensstemmelse med den stolte Position som Hans Majestæt den tyske Kejser har skabt for Tyskheden i Islams Verden. Det synes imidlertid at være forbundet med stor Vanskelighed at gøre nogen Forandring.

(*underskrevet*) Grev von Hardenberg.

Hans Kejserlige Majestæts Generalkonsul, Kaptejn i Reservens 3die Fodgarderegiment.

VII.

Meddelelse af 2den Oktober 1915.

(Med Hensyn til ovennævnte Meddelelse) blev Deres Depesche af 27de dennes besvaret igaar Morges. I dette Svar betonede jeg, at de Udtalelser, jeg fremkom med, kun henfører til Araberne fra Nordafrika, og i Særdeleshed, at Araberne fra det indiske Ocean—hvem jeg har lært meget nøje at kende under min Embedstid som Konsul i Zanzibar

—er en absolut forskellig Race. Forsaavidt som der er Tale om disse, har Oberstlieutenant Böhlau utvivlsomt Ret, men der er ingen af *disse* Arabere i Halvmaanelejren.

I Nordafrika findes der ingen Krigerkaste. Befolkningen arbejder efter bedste Evne under Ramadan, men de tilbringer de tidlige Morgentimer med at fordøje deres rigelige Maaltid, og om Aftenen er de alt for udmattede af Sult. Heller ikke Reglerne for deres Levemaade lægger nogen uoverstigelig Hindring i Vejen, men med Hensyn til denne som med Hensyn til alle deres (andre) religiøse Forskrifter, er det tilraadeligt at føje dem. Jeg diskuterede dette Emne indgaaende med den franske Kommandant i Tunis, og spurgte ham, hvorledes han bar sig ad under Marschture. Han svarede, at da Koranen tillader enhver Officer, som kommanderer en Afdeling Tropper at ophæve alle Regler for deres Diæt for alle de muhamedanske Soldater, som staar under hans Kommando, saa besad han selv denne Myndighed, og det havde aldrig voldt Vanskelighed at gøre Brug af den. Paa det Tidspunkt havde Tyrkiet endnu ikke anerkendt Tunis som en fransk Besiddelse, men vi er Sultanens allierede og har derfor endnu større Ret til at anvende denne Forskrift i Koranen. Vi maa imidlertid undgaa at give Mandskabet noget af de absolut „urene“ Fødemidler, som f. Ex. Flæsk. „Bedetimerne“ behøver ikke at komme i Konflikt med deres Arbejde. At Mandskabet i Halvmaanelejren bliver mere og mere opsætsige, er, som jeg tidligere forklarede, kun ganske naturligt i Betragtning af den overbærende Maade, hvorpaa vi behandler dem.

Jeg er ikke i Stand til at udtale mig med lige saa stor Sikkerhed med Hensyn til Behandlingen af Indiere og russiske Muhamedanere.

(*underskrevet*) Grev von Hardenberg.

VIII.

BERLIN, GENERALSTABENS POLITISKE AFDELING.

No. Pol. 5305.

Hemmeligt.

8 Moltkestrasse, Berlin, N.W.40.
18de Januar 1916.

Til den Fungerende Chef for Garden,
Berlin.

Emne :—Krigsministeriets Instrukser af 1ste Januar. 1916, No. 333, 1/16 U.K. angaaende Overføring af muhamedanske Krigsfanger fra Zossen til Tyrkiet.

I Følge en yderligere Meddelelse fra Jærnbanechefen i Krigsgebetet har man til Hensigt at overføre 200 frivillige til Tyrkiet den 24de i denne Maaned. To Fragttog til, hver med 900 Mand, afsendes denne Maaned. To Fragttog til, ver med 900 Mand, afsendes mellem den 5te og 10de Februar. Der stilles følgende Forslag med Hensyn til Sammensætningen af disse Tog :—

1ste Troppetog. Sammensætning : 200 franske Muhamedanere fra Halvmaanelejren, indiske muhamedanske frivillige fra samme Lejr under Kommando af Premierlieutenant i Reserven Wetzel, assisteret af en Tolk og en yngre Officer af Hospitalskorpset, og en Troppeafdeling bestaaende af en yngre Officer og 10 Mand.

2det Troppetog. Sammensætning : Resten af de franske frivillige fra Halvmaanelejren, indiske muhamedanske frivillige fra samme Lejr, og russiske Muhamedanere fra Weinberg Lejren, disse sidste i tilstrækkeligt Antal til at bringe Antallet af Tropper i Toget op til 900 Mand. Toget kommanderes af Major. Friherre von Nadeln, tillige med Lieutenant i Reserven Grobba, en Læge og 4 Tolke, ledsaget af en militær Deling paa 2 yngre Officerer, 20 menige og 1 Trompeter.

3die Troppetog: 900 russiske Muhamedanere fra Weinberg Lejren under Kommando af Premierlieutenant Böhlau, 1 Læge og 4 Tolke, ledsaget af en militær Deling af 2 yngre Officerer og 20 menige, 1 Hornblæser.

I Kraft af den Myndighed, der er blevet mig tildelt gennem Krigsministeriet, har jeg hermed den Ære at anmode den fungerende Chef for Garden om at tilse, at de nødvendige Ordrer gives for at udføre ovennævnte Arrangementer angaaende Sammensætningen af Troppetogene med den mindst mulige Forsinkelse.

En Kopi af dette Brev er oversendt til Krigsministeriet.

(*underskrevet*) NADOLNY.

Derefter følger fire Dokumenter (Nr. IX.–XII.), som ikke er af tilstrækkelig Interesse til at gengives i deres fulde Ordlyd.

Nr. IX. dateret Berlin den 19de Januar, 1916, og underskrevet paa den fungerende Chef for Gardens Vegne, af Stabschef von Bresen, beordrer Kommandanten for Fangelejren ved Zossen til øjeblikkelig at udstede de nødvendige Ordrer (se Nr. VIII.).

Nr. X., dateret Zossen den 22de Januar, 1916, og underskrevet af von Oesfeld, meddeler den fungerende Chef for Garden, at hans Instrukser (se Nr. IX.) er blevet udført, forklarer hvilke Foranstaltninger man har truffet for at fremskaffe Hospitalskorps og Eskorte for Troppetogene og meddeler, at Krigsministeriet har fastsat den 27de Januar, 1916, for det første Togs Afgang.

Nr. XI. dateret den 11te Februar, 1916, er en Rapport fra Gardens Inspektør af Fangelejrene til den fungerende Chef for Garden, hvori er indlagt en Liste over 200 muhame-

danske Krigsfanger, som er afgaaet til Tyrkiet i Tidsrummet mellem den 15de Januar og den 9de Februar, 1916.

Nr. XII. er en „Tillægsrapport" dateret Halvmaanelejren den 5te April, 1916, og underskrevet af Friherre von Nadeln. Det fremgaar, at Enver Pascha havde i Sinde at opløse den muhamedanske Krigsfangebatallion og fordele Medlemmerne af den mellem forskellige Regimenter, med dem Motivering, at eftersom de frivillig havde overgivet sig, maatte de være fejge og upaalidelige. Friherre von Nadeln meddeler nu Resultatet af en Samtale med Enver Pascha. Det blev forklaret for den sidstnævnte, at mange af disse muhamedanske Fanger var blevet tilskyndet til overgive sig ved Læsning af tyske Propagandabrochurer (som anmeldte, at en Hellig Krig var blevet erklæret), og at de havde overgivet sig med Fare for deres Liv, og at mange andre kun var faldet i Tyskernes Hænder, fordi de var saarede eller gjort bevidstløse af Gas. Dette havde faaet Enver til at skifte Mening, og han havde nu besluttet ikke at opløse Batallionen. Han lod den passere i Revue for sig Dagen efter denne Samtale, og derefter var den blevet behandlet med særlig Omhu i Retning af Kvarterer og Rationer.

XIII.

KRIGSMINISTERIET, Nr. 30/16 g. U. 5.

Berlin, 2^{den} Februar 1916.

Krigsministeriet har i Samraad med de Kongelige Krigsministerier i Bayern, Sachsen og Wuerttemberg af Hensyn til de tyske Krigsfangers Stilling i Udlandet set sig nødsaget til at mildne de hidtil gældende Regler for Besøg i Krigsfangelejre.

Alle hidtil gældende Regler angaaende saadanne Besøg

er derfor ophævede og herefter træder følgende Regler i Kraft:

Repræsentanter for de Magter, i hvis Hænder de Krigsfangers Interesseser er lagt, som vi har taget fra vore Fjender, skal, forudsat at Krigsministeriet har faaet Meddelelse om deres Navne gennem Udenrigsministeriet, have Tilladelse til at besøge tyske Fangelejre og *Militærhospitaler* til enhver Tid og uden forudgaaende Varsel, men kun hvis disse indeholder Fanger, som er Undersaater af den Magt, som de repræsenterer. Denne Tilladelse vil blive givet i Form af Pas udstedt til dem af Krigsministeriet.

Repræsentanter, som er Diplomater eller Konsuler, anmodes om ved Begyndelsen af deres Besøg at melde sig hos Lejrkommandanten eller hans Repræsentant eller i Tilfælde af *Militærhospitaler* hos *Overlægen eller den Læge, som forestaar Hospitalet. Sidstnævnte har Ret til at nedlægge Indsigelse af sanitære Grunde* (Smittefare, &c.).

Krigsministeriet har den Ære at fremlægge følgende yderligere Regler:

De beskyttende Magter har ligeledes Tilladelse til at besøge Propagandalejre uden foregaaende Varsel, men kun paa den Betingelse, at disse indeholder Undersaater af en Nation hvis Interesser er lagt i Hænderne paa den Repræsentant, som ønsker Adgang til Lejren. I al Almindelighed skal det overlades til Kommandanten at *forhindre mulige ubehagelige Diskussioner, som maatte finde Sted i saadanne Lejre. I Tilfælde af, at der rettes Forespørgsler om Værkstederne i en Lejr, maa der ikke omtales noget Værksted, i hvilket Krigsmateriale fabrikeres.*

Det samme Princip gælder om Værksteder, til hvilke Arbejdsherrerne af Forretningsgrunde ikke ønske at give besøgende Adgang.

Skulde nogen af de beskyttende Magter ikke desto mindre være vidende om, at saadanne Værksteder existerer, og forsøge paa at skaffe sig Adgang til dem ved at sende en Repræsentant, skal en saadan Adgangstilladelse nægtes. De til hvem Opsynet med Lejrene er betroet maa derfor gennem Hovedkvarteret underrettes om ikke under nogen Omstændighed at tillade nogen at faa Adgang, og at motivere deres Afslag ved at sige, at af militære Grunde kan der ikke tilstedes nogen Adgang.

Efter Ordre

(*underskrevet*) FRIEDRICH.

XIV.*

KRIGSMINISTERIET,

Nr. 165/16. geh. K.U.

Hemmeligt. 5 Leipzigerstrasse, Berlin, W.66.

9de Maj 1916.

I yderligere Henhold til Deres Brev dateret den 24 Marts 1916, Departement II. b. W. Nr. 230/525.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den Propaganda, som gøres mellem de muhamedanske Krigsfanger er det af Vigtighed at erindre, at de hører til fremmede Racer, som gradevis er blevet underkuede af de Lande, for hvis Skyld de er blevet tvunget til at gaa i Krigen. Det samme gælder med Hensyn til Irlænderne, og dette fremgaar af den nuværende Bevægelse til Fordel for Irlands Uafhængighed, en Bevægelse, som i den sidste Tid er blevet meget stærk, og som er berettiget paa Grundlag af hvad der er foregaaet

*]Det efterfølgende Dokument indeholder Randbemærkninger skrevne af von Løwenfeldt, Infanterigeneral, Fungerende General for Gardekorpset, og Generaladjudant hos Kejseren. Disse Randbemærkninger gengives forneden af Siden efterhaanden, som de fremkommer.

tidligere i Historien. Tyrkiet har desuden aldrig anerkendt Frankrigs og Ruslands Overherredømme over Muhamedanerne i Nordafrika og Kaukasus, og nogle af Muhamedanerne i Rusland forsøger nu aabenlyst paa at genvinde deres Uafhængighed. En Sammenligning med vor Behandling af Alsace-Lorraine er absolut ikke paa rette Sted, fordi Befolkningen af disse to Provinser *ikke er nogen Nation af fremmed Oprindelse, som er blevet undertvunget af os.**

Hvad det angaar, at man har hævdet det Synspunkt, at det Hverv, som tyske Officerer og Soldater udfører i Propagandalejre, ikke skulde være foreneligt med en tysk Soldats Pligts- og Æresfølelse, skal der hertil bemærkes, at den første Antydning om at paabegynde en saadan Propaganda kom fra allerhøjeste Sted i Riget, og *yderligere med Hans Majestæt Kongens og Kejserens Vidende.***

Hvad Officererne angaar, saa er alt, hvad de har at gøre, at holde Øje med Propagandaen, medens det overlades til de professionelle Propagandister at søge at indvirke paa Krigsfangernes Tænkemaade. Skulde der være Officerer i de muhammedanske Lejre, som anser en saadan Beskæftigelse for uforenelig med en tysk Soldats Æresbegreb, saa er der ingen Grund til, at de ikke skulde anvendes i en anden Egenskab.

Med Hensynet til Spørgsmaalet om international Lov har Krigsministeriet den Ære at fremføre, at i en Kamp paa Liv og Død, som den vi nu er tvunget til at udkæmpe

*) Herr von Løwenfeldt gør her følgende Randbemærkning: „De er imidlertid lige saa vel af fremmed Oprindelse som Irlænderne. Den fransktalende Befolkning i Lorraine er absolut ikke af samme Race som vi, og i Aarhundreder har den talt fransk. . . .“

**) Randbemærkning af Løwenfeldt: „Dette har jeg aldrig sagt!“

og i hvilken vore Fjender, som lader haant om alle internationale Vedtægter, ikke viger tilbage for noget, *maa Tyskland ligeledes til det yderste gøre Brug af ethvert Forsvarsmiddel, som staar til dets Raadighed. . . .*

(*underskrevet*) v. WENDEL,
paa Krigsministerens Vegne.

Til den fungerende Chef
for det Kongelige Garderegiment, Berlin.

I sine Kommentarer til disse sidste Ord: „ethvert Forsvarsmiddel, som staar til dets Raadighed“ udtaler *Volksrecht*, at her har man Brutalitet af den mest udprægede og skamløse Art. „Vi glæder os over,“ fortsætter Bladet, „at den fungerende tyske Krigsminister aabenlyst har fremsat de Principer efter hvilke Tyskland fører Krig. Kun er det Skade, at han har fremsat dem i et hemmeligt Dokument. Her har vi alligevel i det mindste en oprigtig Tilstaaelse, at Tyskerne ikke bryder sig en Døjt om saakaldet international Lov, medens de paa samme Tid har gjort alt muligt gennem diplomatiske Noter og behændige Taler i Rigsdagen for at bevise ud over enhver Tvivl, at det er den tyske Regering, som i de sidste tre Aar, har været den sande Skytsengel for den internationale Lov og Ret, som andre Nationer stedse træder under Fode.“

Trykt hos Alabaster, Passmore & Sons, Ltd.,
London og Maidstone.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 05 05 002 4